

het **Hint**

Historisch Institutioneel Tijdschrift

De godin van de
Noordzee

Schertsverhaal:
Noorse verhalen

Kijk en Luistertips:
Derry Girls

Noord

Nummer 3- 2024

HOOFDREDACTIONEEL

Lieve lezers,

Nu de zomer van ons afscheid heeft genomen en de herfst is aangebroken, betekent dit dat er weer een nieuwe HInT editie is! De aankomende tijdschriften krijgen dit jaar wederom een overkoepelend thema. De redactie heeft een kompas gevonden dat in de richting wijst naar de onderwerpen voor hun artikelen, met het thema de windrichtingen noord, oost, zuid en west. Deze editie neemt jullie mee naar het noorden! Maar wat verstaan we dan onder het noorden? De redactie heeft niet alleen over Scandinavië geschreven, maar ook over Noord-Ierland, Noord-Nederland (wat kennelijk een ding is), Noord-Macedonië en meer.

In deze editie zijn genoeg interessante artikelen te vinden rond het thema 'noord'. Bram vertelt in zijn vrije stuk over het noorden van de oudheid, Hyperborea, terwijl Rens jullie meeneemt in de wereld van Noord-Koreaanse muziek. Josse brengt met zijn stuk *Vervloekte wegen* de griezeligheid die bij deze maand hoort en vertelt over Zweedse mythologische wezens. Eva heeft het in haar stuk dan weer over een ander mythologisch wezen: de Moomins. Cara zoekt de sprookjes op en schreef een brief naar Hans Christian Andersen. Het prachtige noorderlicht kan natuurlijk ook niet ontbreken waar Tijn jullie meer over zal vertellen. Lars neemt ons mee naar Groenland en Emilios geeft de top 5 Waddeneilanden. Verder is er op 18 oktober een protest tegen de langstudeerboete in Den Haag. Omdat de mensen van de GSV hier sterke gevoelens over hebben, heeft Jetze deze verzameld in een artikel.

Dus waar je interesses ook liggen- of het nu gaat om de magie van mythes, de verhalen van verre noordelijke streken, of de actuele kwesties voor studenten- deze oktobereditie neemt je mee op een onvergetelijke reis door het fascinerende noorden.

Veel leesplezier!

Saartje Bruens
Hoofdreducteur 2024-2025

Jaargang 41, Nummer 3
Het Historisch Institutioneel
Tijdschrift (*HInT*) is het periodiek
van GSV Excalibur

Redactie

Erasmusplein 1
Kamer E12.11
6525HT Nijmegen
hintredactie@gmail.com

Oplage: 150
ISSN: 0923-9375
© GSV Excalibur 2024

Redactie

Lars Algera, Jetze Boon, Saartje
Bruens, Tijn Bruins, Emilios
Gregoriou, Eva Grooten, Bram Kuijt,
Cara Peters, Rosa Raeijmaekers,
Josse Smit, Rens Versteeg, Jessica
Vogels

Eindredactie

Lars Algera, Jetze Boon, Saartje
Bruens, Emilios Gregoriou, Eva
Grooten, Rosa Raeijmaekers, Josse
Smit, Rens Versteeg, Jessica Vogels

Lay-out

Saartje Bruens,
Jessica Vogels

Hoofdreducteur

Saartje Bruens

Hoofd lay-out

Jessica Vogels

Voorpagina

Schilderij van *Julius von Payer*,
Hunting Bear on Franz Josef Land-
via *Wikimedia Commons*

*Niets uit dit tijdschrift mag worden ver-
veelvoudigd of openbaar gemaakt, in de
ruimste zin van het woord, zonder voor-
afgaande schriftelijke toestemming van
het Historisch Institutioneel Tijdschrift.*

INHOUD

04 BOOK RECOMMENDATIONS

A Concise History Buff's Guide to the North

06 REVIEW

But what about Kim-pop?

07 SETTLING IN THE ARTIC

How Viking and Inuit people settled in Greenland

08 TOP 5

Wadden Islands

10 LIEVE...

Hans Christian Andersen

11 ONZE CORRESPONDENT...

...in het noorden

12 MULTIFACETED MOOMINS

A short history of the Moomins

14 CAMPUSBAANTJES

Ex Tempore

15 SCHERTSVERHAAL

Noorse verhalen: veel room en sarcasme

16 KIJK- EN LUISTERTIPS

Derry Girls

18 PUZZEL

Noord-editie

19 NEHALENNIA

De godin van de Noordzee

20 AURORA BOREALIS

Wat licht in de geschiedenis

21 DE POORT VAN LIMBURG

Waarom Molenhoek de moeite waard is

22 OPINION PIECE

North Macedonia

23 ZWEEDSE SPOOKSNELWEG

Noorse mythologie en onverklaarbare ongelukken

24 DE GROETEN MET JE BOETE

Tussen langstudeerder en plofstudent

26 HYPERBOREA

Het noorden van de Oudheid

27 SOUP WITH SAARTJE

Tomato Soup

Zelf voor het HInT Schrijven?

Eenmalig of in de redactie? Dat kan!

Mail naar hintredactie@gmail.com.

NORTH-THEMED BOOK RECOMMENDATIONS

A Concise History Buff's Guide to the Geographical North

By Emiliós Gregoriou and Rens Versteeg

This article seeks to direct fellow students of history towards several interesting reads that are linked to this edition's overarching theme of 'the North'. Taking a general understanding of the geographical 'North', this article shall hopefully bring to readers a series of titles that have either never been introduced to most readers, or at the very least encourage readers to finally give these gripping works a chance.

N. Kent, The Sámi Peoples of the North. A Social and Cultural History (2019).

Kent's history of the Sámi people provides one of the few true historical works that encompasses the culture and society of this diverse group of people living in the extreme north of the Nordic countries. The Sámi, an indigenous group whose history had been plundered with colonisation and repeated pushback against their culture, are a diverse confederation of people with unique languages, dialects and ways of life that for centuries have been endangered. Neil Kent therefore shines a light to a group whose unique and complex identity, religion and culture of whom most people within Europe itself would have hardly heard about.

If you are interested in reading about a group that you likely know little to nothing about, *The Sámi Peoples of the North* will be an incredibly rewarding read on a part of the world that we ought to be more knowledgeable about.

T. P. Coogan, The Troubles. Ireland's Ordeal 1966-1996 (1996).

This history of Ireland's late 20th century turmoil comes from one of the island's most prolific and controversial journalists. Coming in at over 600 pages, Coogan's *The Troubles* is certainly no quick read (except for perhaps only the biggest of bookworms out there), but it is definitely an important and exhaustive account of the period.

With the book's release barely coming after the end of the 3-decade long conflict

in Northern Ireland, there are few people as well-equipped as Coogan to deliver a chilling account of this fascinating and heartbreaking conflict, with a reflection on the hope for peace. This title is recommended especially to people that have seen the series *Derry Girls*, albeit without any of the dark humour. Coogan's book is as good a starting point as any when it comes to the 'Troubles'.

G. Hosking, Russia and the Russians. From Earliest Times to the Present (2018).

The Russian people and their country have been at the forefront of geopolitical developments and headlines for at least the last 100 years, and the Russo-Ukrainian war only being the most recent spike in this long line of power-hungry and aggressive historical events and developments in Russia's timeline. But who are the Russians, and how much do we actually understand them?

This sweeping and grand single-volume work is Hosking's attempt to answer that question. As students of history, we ought to be extra critical of public history, or history that spans a truly immense timespan or area, and Hoskin's *Russia and the Russians* should be no exception. The book is however very well written and will undoubtedly give every reader plenty of new insights and information. Do not let the length and breadth of the content (or the page count) put you off from reading this if Russian history is something that interests you. Rest assured that this is a brilliant slow-burner of a read through one of the most important states and peoples in Eurasia.

E. Christiansen, The Northern Crusades (1998).

We are all familiar with the crusades, their complexity and their popular (and oftentimes troubling) imagination in the current day. Not all crusades were focused on the eastern edge of the Mediterranean, however. The pagan peoples of the east, which for this definition includes most of Europe east of the Elbe river (roughly Eastern

Germany all the way to the Baltics and into Finland) were still very much out of reach of Papal authority. With this idea of Holy War having taken place in the minds of shrewd political and religious powers, sought to convert and conquer the lands of eastern and northeastern Europe.

Christiansen provides perhaps the best deep-dive into the northeastern European regions of Prussia, Livonia and Finland on the eve of the crusades that affected them, offering a direct but convincing narrative that encapsulates both social and political factors into this seldom-studied arena of the medieval period, and all that for a relatively approachable 300 pages.

J. Carr, The Viking Saint. Olaf II of Norway (2022).

The concepts of sainthood and Vikings seem to be at odds with each other. Yet the life of Olaf II Haraldsson (c. 995-1030), king of Norway and canonised as a saint 134 years after his death, proves otherwise. An extraordinary tale of the patron saint of Norway, who is considered a saint in not just the Protestant Church, but also in the Roman Catholic and even the Greek Orthodox Churches, this is a saint whose life can be compared to none other. John Carr's book provides a biography of a man who combined his warrior determination with his Christian piety, and carved his way into history.

Being on the shorter side of most books, coming in at only around 200 pages, this fairly short read is one for those looking to have their minds blown by the incredible life stories out there from the medieval period, and bring to life a man whose story seems to be crazier than fiction. This is a Netflix documentary infused into a book.

M. Burgan and H. Dwyer, Inuit History and Culture (2011).

This very short book gives a quick overview of the history and lives of the Inuit people of North America. These fascinating people have lived in the harsh and cold climate of the deep North for centuries and have many beautiful practices and traditions. The authors of this book want to tell the history of the Inuit, but also talk about how the modern world affects them and how they try to reconcile centuries of tradition with a growing want for modernization. This book is also part of a series highlighting various native American tribes like the Apache, Comanche, Sioux and others.

For those interested in the lives of native Americans these books give a short overview of their histories and current day lives. And at about 50 pages each that should be no problem for a history student.

J. Weatherford, The Secret History of the Mongol Queens: How the Daughters of Genghis Khan Rescued his Empire (2015).

Almost everybody will have heard of the great Mongol warlord Genghis Khan. In the thirteenth century his Mongol hordes conquered the entirety of Northern Asia and parts of Europe and the Middle East. This book however, is not about that story. Instead the author writes about his daughters and how they influenced his empire during and after his reign. This is very much a modern take on history putting women more in the spotlight in a male dominated Mongol empire. It's a fun new way to look at the history of Genghis Khan and the Mongols from the perspective of women.

The author has also written another book about Genghis Khan himself so we can assume some measure of expertise on the subject. The book has just over 300 pages which is a decently long read, but for those truly interested in the subject it shouldn't be a barrier.

A.B. Irish, Hokkaido: A History of Ethnic Transition and Development on Japan's Northern Island (2009).

The three main islands of Japan, Kyushu, Honshu and Shikoku, share a long history together as the Japanese peoples established kingdoms and empires on them. The large Northern island Hokkaido however, was only settled by the Japanese in the second half of the nineteenth century when the country became modernised and tried to imitate European imperialism. This book covers the settling of the island by Japanese settlers and discusses their relationship with the native Ainu people. There is also much attention for Japanese-Russian conflicts over the island and its surrounding waters. This conflict covers the entire twentieth century and persists until today.

For historians interested in Japan, Russia or the cold war in East-Asia this book can be very interesting. However, at almost 400 pages long it is a rather long book about a rather specific area so be warned that it might get very dull in some places.

BUT WHAT ABOUT KIM-POP?

A look into the strange world of North Korean music

By Rens Versteeg

You either love it or hate it, but it's an undeniable fact that K-pop has conquered the world. This music genre from South Korea, often performed by so-called idol groups, has become a massive cultural phenomenon since the 2000s. But what about their Northern countrymen, is their music also worthy of critical acclaim? That's what I went to find out and it surely was an experience.

The music of North Korea can be divided into four main themes: military might, economic production, patriotism and glorification of its leaders. Musically North Korean songs can be characterised by march-like, upbeat notes and a generally optimistic tone. It all has a very 'grand' feeling to it, which isn't surprising considering the political situation of the country. The lyrics of their songs almost always tell a message to the country or about its leader to glorify him.

'Potato Pride' is a song released in the 1990's about, you guessed it, potatoes. The score is very much what is expected of a North Korean song, very march-like with lots of wind instruments like trumpets. The tone is also very upbeat and really does give you a sense of pride and purpose. The lyrics talk of potato distribution day and different types of food and drink you can make with potatoes. It's an enjoyable listening experience for the first few times, but it can quickly become overbearing with all its optimism. Of course you also have to remember that this isn't just a silly song about potatoes, but is at its heart North Korean propaganda to get the people to eat potatoes. The song was released after a famine in the country to encourage North Koreans to introduce the potato to their diets to resolve the hunger problems in the country.

Another song I listened to was actually just released this year. It's called 'Friendly Father' and who else could that be but Kim Jong Un himself. The lyrics unsurprisingly praise Kim as a kind and caring father to his people. The score of this

song is similar in tone to 'Potato Pride' and other propaganda songs, but it definitely sounds more modern. The music is more complex and there is more harmony between the singer and the accompanying music. The chorus is especially catchy and almost makes me want to sing along with the praises to Kim Jong Un. The only thing stopping me is the knowledge that North Korea is not as beautiful and happy as they try to frame it. This song also has a music video on YouTube. The people in it are all extremely enthusiastic and smiling and giving thumbs up, which is sad considering that they were most likely forced to appear this way.

Now turning away from the propaganda songs, I also want to write about the song 'Whistle'. This is an interesting case, because it was a popular song in both North and South Korea in the 1990's. As this is not a propaganda song it's musically also very different from the previous songs I highlighted. It's a much quieter and softer song, but still has a happy tone. An interesting component of this song is the use of whistling. There are moments where there is real whistling, but in the chorus the singer also sings some words which I believe are meant to resemble whistling as well. All in all this song is different from the other two I highlighted, but still entertaining in its own right.

SETTLING IN THE ARCTIC

How Viking and Inuit people settled in Greenland

By Lars Algera

As we put our attention to the north, I thought it'd be appropriate to go far north, into the Arctic circle. There, in 986, a man called Erik the Red led a voyage to an island he would call Greenland, in the hopes to settle there. Simultaneously, a nomadic indigenous group from North America was settling in the north of the island. After significant changes in the land, one group remained while the other faded into the history books.

Erik the Red was not your regular violent, quick-tempered Viking, he was actually much worse. Just like his father had in Norway, Erik had been banished from his home in Iceland for murder. Being banned from both Norway and now Iceland, he decided to sail to an island which was discovered 62 years earlier by a man called Gunnbjörn Ulfsson, who described the island as a “bleak land of ice”. During his banishment, Erik explored the southern tip of the land. He had named the island Greenland, because “people would be attracted there if it had a favourable name”. With this piece of medieval false advertising, he returned to Iceland and somehow convinced 25 ships full of people to come with him to Greenland. This marked the beginning of the first successful Viking colony in Greenland.

For the next few hundred years, the European settlement flourished. Their agriculture fed them, their trade enriched them and their houses protected them. There were two settlements founded in Greenland, one in the east and a smaller one in the west. Walrus tusks were proving to be extremely valuable trade goods, and commerce between Greenland and Europe grew. By the 14th century though, Greenlandic trade in walrus tusks stagnated and commerce slowed down, on top of that the Little Ice Age hampered farming to the point that the Viking settlement now struggled to maintain themselves. The population declined and the remaining settlers now relied more heavily on hunting than they ever had before.

The Thule-Inuit people from the north of modern day Canada had been familiar with the climate of Greenland, making their way across the water in their umiac boats. The Early Inuit were a nomadic people. This meant that their societies were both smaller and more adaptive than Viking settlements, which were sedentary. This would prove instrumental in their survival over the Europeans. The reason for their migration to Greenland is unknown, but some have speculated the Inuit migrated in search of iron to make tools to hunt and craft their temporary homes.

In contrast to the Vikings, the Inuit remained largely unaffected by the Little Ice Age, they never relied on farming because they moved from one natural food source to the other in order to survive. By 1200, they had migrated from Northern Greenland to the west. Contact between Scandinavians and Inuit grew, but their interactions were more hostile than friendly. They skirmished with the Western Greenlandic colony and caused havoc for the settlement. Inuit raids and starvation caused the destruction of the first of the two Norse colonies.

By the 15th century, the Icelandic settlement in Greenland was in shambles. Hunting did not suit their sedentary colony, because wildlife stayed clear of their settlement. Instead of adapting to the environment, the Europeans clung to their lifestyle. The Nordic colony was last heard from in 1420. The Thule-Inuit continued to survive long after the Vikings. To this day, 88% of Greenland's population are Greenlandic Inuit, the highest concentration of Indigenous people anywhere in North America.

Today when we think about Greenland's history, we often think of the Vikings and their colonies and not the Inuit, but at the end of the day the real badasses were not those too stubborn to adapt, but those who managed to survive.

TOP-5 WADDEN ISLANDS

Ranking the Best Islands in the Northern Netherlands

By Emilios Gregoriou

The Wadden Islands (*Waddeneilanden*) are a chain of islands starting just off the coast of North Holland, and extending all along the coast of the Netherlands, Germany and Denmark. Many of these islands that belong to the Kingdom of the Netherlands are popular travel destinations, as their unique ecology and geography provides a beautiful natural escape. In this article we shall be ranking the top 5 of those islands that protect the northern coasts of this country, and which are most worth visiting.

1. Texel

Everyone should have heard of Texel at some point, whether it's from the brewery of the same name, or heard stories of their friends vacationing there for the summer or being occupied with a summer job. Texel is by far the largest island in the Netherlands, and the largest in the entire Frisian archipelago. This alone works toward Texel's favour, as it has more space for people to explore, and offers more nature and sights than many of the much smaller islands off the coast. It is also conveniently very close to the mainland, being just to the North of Den Helder, in North Holland.

If one is willing to bear the horror of having to travel through North Holland, being able to finally reach Texel will make the suffering worth it. Texel offers some very idyllic sights, such as the iconic red lighthouses, sandy dunes, and plenty of deliciously blond Texels beer of course. Combine that with some nice company, a fire, and while we're at it, some fish for dinner, and what you have is a good case for the best vacation experience within the Netherlands.

Texel is also host to several historical events, such as being the backdrop of battles for both the first and third Anglo-Dutch wars in the 17th century. Other battles included the battle of Camperdown in the War of the First Coalition, as well as a WWI battle in 1914 off the coast of Texel. I suppose it is a place that carries a lot of memo-

ries, and my suggestion is you go there with your friends or family and make some of those memories yourself, ideally without naval warfare.

2. Terschelling

In 1666, the harbour of West-Terschelling was ransacked and burned down by the English. This would have surely gone viral if this happened in the age of social media, but alas it did not. That is not to say that the people of Terschelling would not have their revenge arc, however, as later that same year, as some of you will remember, the Great Fire of London happened. Many attributed this fire as God having the last laugh for messing with the Dutch and their waters. To rub salt to English wounds, the famous De Ruyter would follow this up the next year with an important victory at the Raid of Medway in 1667. All of this to say, Terschelling might well be the island for the petty, vengeful, and those who live to spite.

Whether any such generalisations could be remotely true, the people of Terschelling are certainly a hardy bunch. They are historically known to have utilised anything that would wash on to the shore. This caused the island to become one of 2 Wadden Islands that grow cranberries, as those too somehow made their way to the shore one day in the 19th century, and have become a staple ever since. More evidence of the Terschelling's adversity is the island's proudest son, William Barentsz, who became known as a navigator and Arctic explorer, going as far as having a sea named after him.

Terschelling is therefore not for the faint hearted. This particular piece of sand and its people seems to have endured many challenges over the years, but continues to embrace those difficulties, and always lives to have the last laugh. For that reason, Terschelling has my respect.

3. Schiermonnikoog

The island of Schiermonnikoog is situated in the extreme Northeast of the country, and is

the least populated as well as the least densely populated municipality in the country. This is the result of the island's small size, as well as its geographical position away from any proper urban centres. Schiermonnikoog, or *Skiermûntseach* as it's called in Frisian, therefore sounds like an ideal place to escape the busy life of the mainland, and stay away from the crowds.

If that is the case, then Schiermonnikoog may come as a disappointment, as it's estimated that around 300,000 people visit the island every year; a stark contrast to the fewer than 1000 inhabitants on the island. If this is any silver lining, most of the tourism comes in the form of day-trips, which means many people do not stay past the evening, but should you choose to stay on the island for multiple days, you will get the chance to experience Schiermonnikoog's true charm and character.

Another thing the island has going for it is history. Schiermonnikoog was first mentioned by the well-known Burgundian duke Philip the Good in the 15th century. The island was also first inhabited, as far as we know, by Cistercian monks, whose grey habits lent the island its name. No wonder then that the island basically translates to 'Grey Monk Island'.

Ultimately, if going as far away as possible is your goal, consider Schiermonnikoog as a very real option. The nature reserves on the eastern side of the island are the perfect getaway for those wishing to contemplate life and spirituality like the monks that first inhabited the place.

4. Vlieland

Vlieland had a violent start to its existence as an island, which is strangely not atypical for Wadden islands in general. Its formation came as a result of one of the worst floods in recorded human history, the St. Lucia Flood of 1287 (Sint-Luciavloed), killing between 50 to 90 thousand people over the course of 2 days.

Despite this, first impressions can be deceiving, as evident by the fact that 800 years down the line, we now think of Vlieland, when we ever think of it at all, as a tiny yet pretty island protecting the IJsselmeer. Such a strategic location it was, that during WWII the Germans used Vlieland as part of their Atlantic Wall. Vlieland's marketing department is evidently very good at their job, having transformed the island's reputa-

tion as a violent creation of tidal flooding, to being considered a land by which the rest of the country could be geographically defended against.

As far as what there is to see on the island itself, there is not much that Vlieland has geographically that is that different to most other islands. For the festival goers, there are, however, two festivals for you to check out, 'Here Comes The Summer' and 'Into The Great Wide Open'. So if partying on an island forged in the souls of drowned 13th century Dutchies sounds appealing to you, then Vlieland might just be the destination for you. As for me, it just doesn't have enough 'wow' factor to make it high on the list.

5. Ameland

Ameland, the island, not to be confused with Amalia, the princess, finds itself between Terschelling and Schiermonnikoog. Despite the fact that Ameland is so close to Friesland that it can sometimes literally be crossed by foot, the island has been a rather individual piece of land for a very long time. Despite the status of the island being contested by Friesland, Holland and the Holy Roman emperor, this tiny piece of dirt somehow maintained independent lordship until the 1700's when the ruling Cammingha family ran out of descendants.

Perhaps the reason for Ameland's unusual independent history might be because the island is too boring to actually bother conquering. It was only incorporated into the Netherlands in 1813, presumably when someone in Amsterdam realised that it actually existed. Today, Ameland offers the same sandy and muddy sights as the rest of the Wadden Islands, as well as an abandoned swimming pool, and a maritime museum. Do not expect me to be going there soon though. Sorry Ameland.

LIEVE...

Hans Christian Andersen

Door Cara Peters

Lieve meneer Andersen,

Er was eens... een kind dat opgroeide met uw sprookjes. Ik hoop daarom dat deze brief u bereikt. Mijn enthousiasme voor uw verhalen is zeer groot en heeft zeker mijn fantasie aangewakkerd. Uw talent om zowel schoonheid als melancholie in een enkel verhaal te verweven is werkelijk bewonderenswaardig. Vooral 'Het lelijke eendje' zie ik als een van uw mooiste verhalen. In eerste instantie lijkt het een erg treurig verhaal over een jong eendje dat om zijn lelijkheid wordt gepest door andere dieren, zelfs door zijn eigen broertjes en zusjes. Maar in de daaropvolgende lente ontdekt het eendje na een lange reis met veel ontberingen dat hij is uitgegroeid tot een prachtige zwaan die door iedereen wordt bewonderd. Ook u hebt, naar wat ik heb begrepen, veel uitdagingen en leed doorstaan. Hopelijk is het voor u een schrale troost om te weten dat dit uiteindelijk heeft geleid tot een prachtwerk en een erfenis die vele generaties heeft geraakt.

Het verhaal van 'De kleine zeemeermin' is eveneens prachtig en zeer bekend. Het originele verhaal gaat over de jonge zeemeermin Ariel die haar stem en uiteindelijk ook haar leven opoffert voor de liefde. Er zijn tegenwoordig vele varianten van 'De kleine zeemeermin', waarbij vooral het einde vaak is aangepast. De bekendste versie is die van Disney, die eindigt met een gelukkig huwelijk tussen Ariel en haar prins. Deze versie is bijzonder populair. Toch vind ik uw oorspronkelijke verhaal juist speciaal. 'De kleine zeemeermin' is, net als uw andere verhalen, weliswaar bedoeld voor kinderen, maar de sprookjes hebben vaak een dubbele laag, een symbolische betekenis die beter te begrijpen is voor volwassenen en die ik nu zelf ook beter begrijp dan vroeger.

Ik kan er niets aan doen, maar wanneer ik denk aan uw andere vertellingen, zoals 'De rode schoentjes' en 'Het meisje met de zwavelstokjes', komt er onmiddellijk een sprookjesachtige plek in gedachten: de Efteling. Dit betoverende attractiepark heeft een speciale band met uw verhalen; vijf van uw sprookjes zijn hier op schitterende wijze uitgewerkt. In de Efteling kunnen fans u vandaag de dag nog terugvinden, ze kunnen uw wereld van sprookjes en fantasie zo binnenstappen. Kortom, een prachtig eerbetoon aan uw werk, dat zijn charme en invloed door de jaren heen behouden heeft.

Het is bijzonder om te zien hoe uw werk, dat in de 19e eeuw begon, nog steeds leeft en steeds weer opnieuw ontdekt wordt door een nieuw publiek. Ik hoop dat dit nog vele generaties zo blijft en dat u tevreden bent met de blijvende impact die u heeft gemaakt. Als ik aan u denk, denk ik naast uw sprookjes aan uw melancholische en mooie schrijfstijl. Uw verhalen spreken zowel kinderen als volwassenen aan en dit is werkelijk bewonderenswaardig. Uw talent was en blijft een inspiratie voor ons allen.

Met vriendelijke groetjes,

De geschiedenisstudenten uit Nijmegen

VAN ONZE CORRESPONDENT...

...in het noorden

Door Jetze Boon

Voor de eerste editie van het recentelijk verkozen windrichtingen-thema, hebben vele mederedacteurs blindelings het rode pijltje op hun compas gevolgd. Het artikel dat je nu aan het lezen bent, vormt een kleine introductie op deze windrichting. Het woord is aan onze correspondent in het noorden.

Waar is Noord-Nederland?

Wanneer we spreken over Noord-Nederland dan kan dit veel verschillende dingen betekenen. Kom je uit Brabant of Limburg, dan is de kans aanwezig dat je de artistieke vrijheid neemt en alles boven de rivieren tot het noorden benoemt. Staat je wieg echter in Nijmegen of, noordelijker zelfs, in Deventer of Zwolle, dan zal je jezelf eerder tot midden of oostelijk Nederland rekenen. Het noorden begint dan pas boven Overijssel. Bij Drenthe, Friesland of bij de brug waarmee je net boven Kampen het niemandsland dat ze de Noordoostpolder noemen binnenrijdt.

Ook op regeringsniveau bestaan verschillende interpretaties van het noorden. Gaan we uit van de welbekende 'regio's schoolvakantie' dan beslaat het noorden van Nederland naast de volledige provincies Drenthe, Friesland, Groningen, Overijssel en Noord-Holland, alles boven Hattem en Abcoude, met uitzondering van de gemeente Zeewolde. Een blik op de kaart van Nederland laat zien dat 'boven' hierbij zeer abstract geïnterpreteerd dient te worden.

Een andere politiek-economische invulling van het begrip Noord-Nederland komt van het Samenwerkingsverband Noord Nederland (SNN) dat stelt 'de stem van het Noorden' te zijn. Dat wil zeggen, de stem van Friesland, Groningen en Drenthe; het naar eigen zeggen 'rustige' noorden, dat 'economisch gezien de wind in de zeilen' heeft.

Historisch gezien is Noord-Nederland daarentegen verre van rustig. Met de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden als uitgangspunt valt bovendien de bestuurlijke en economische kern van Noord-Nederland in wat we sinds de twintigste eeuw de Randstad noemen. Zowel de gemiddelde

geboren en getogen Randstedeling als het overgrote deel van de Noord-Nederlanders zal zich niet in deze weergave kunnen vinden. Kortom, genoeg reden om er een eigen interpretatie van het noorden op na te houden.

Cultuur in Noord-Nederland

Het is een grote opgave om de gehele cultuur van Noord-Nederland in een korte alinea te vatten. Het hoogtepunt, om even te vervallen tot subjectiviteit, zal daarom moeten volstaan. Dit gaat uiteraard over de Friese smidszonen Hielke en Sietse Klinkhamer die sinds 1949 de Friese meren met hun opgevoerde badkuip onveilig maken. Soms in de vorm van boeken, andere momenten door middel van een film of serie en tegenwoordig in samenwerking met vele toeristen die met de kwajongens meevaren. Immers biedt Kameleondorp Terherne vele kameleon-beminnende kinderen en volwassenen de mogelijkheid het begeerde wateravontuur te ervaren. Een echte aanrader, mocht je je ooit in het hoge noorden begeven.

Nijmegen-Noord

Een groot voordeel van het noorden is, dat er altijd weer een weg terug is naar Nijmegen. Wie deze reis de afgelopen jaren gemaakt heeft, zal het niet ontgaan zijn; elke keer wanneer je de stad binnenrijdt is het noorden van Nijmegen weer net een beetje anders dan je het achtergelaten hebt. Stadsdeel Nijmegen-Noord, ook anno 2024 vooral bekend als Lent, was tot het einde van de twintigste eeuw een echt tuindersdorp. Dit had alles te maken met de vruchtbare gronden die de steeds opkomende en terugtrekkende Waal achterliet, wat het gebied vanaf de zestiende eeuw zeer geschikt maakte voor tuinbouw. Het Lent zoals men het kende tot de Nijmeegse annexatie in 1998, ontstond met name in de naoorlogse jaren. De in de late negentiende eeuw opgekomen landbouwmethode met broeibakken, werd in die periode vervangen door de welbekende tuinbouwkassen. Daarmee verschoof ook de teelt van groente en fruit naar potplanten. Tegenwoordig groeit in Lent vooral het aantal woningen.

MULTIFACETED MOOMINS

A short history of the Moomins and their hidden stories

By Eva Grooten

Maybe you remember snippets of them on your childhood TV or you've seen them on a package when buying just about anything in a Scandinavian supermarket. Chances are you've seen the funny looking creatures called the Moomins sometime in your life. Personally, I remember eerie scenes and peculiar characters that had been buried in my mind long ago. For years the Moomins were some vague memory of the past that once in a while appeared to me in strange fragments in my dreams. I wasn't able to place these creatures for the longest time until I met my Finnish friend and I was finally able to connect the stories to the name of the Moomins. Now I'm sipping from my Moomin mug she got me and it's time to delve deeper into the history of this, you guessed it, Finnish fantasy world which shows more elements of real life than you might suspect.

It all started with a woman called Tove Jansson, born on August 9th 1914 in Helsinki. She was the eldest child in her family followed by two brothers. Both her parents had a career in the arts and all three children continued to pursue this creative path as well. Jansson started studying art in 1935 and continued to do this in Helsinki, Stockholm and Paris. During this period she travelled and got inspiration for her short stories and articles. These were published in various kinds of papers and magazines accompanied by her own illustrations. Not only did she illustrate her own words, but she also provided book covers and postcards with her art. It's in this period that her first Moomin drawings came to existence as well. Slightly different looking than the Moomins we're used to, it would not be long until these developed into the Moomins that would start a long timeline of storytelling.

Jansson's first book about the Moomins, called *The Moomins and the Great Flood*, came out in 1945. It was originally published in Swedish,

Jansson's family being from the Swedish-speaking minority of Finland. This book would soon be followed by *Comet in Moominland* in 1946. Characters that are now well known as part of the main cast first appeared in this book. Both Snuffkin and Snorkmaiden made their first appearance in the Moominvalley. Both publications having unlikely topics for children's books, *Finn Family of Moominpappa* was released in 1948 and advertised as the first one in the series until the 1980's. It was also the first Moomin book that was published in English. The book was followed by *The Exploits of Moominpappa* in 1950, *Moominsummer Madness* in 1954, *Moominland Midwinter* in 1957, *Tales from Moomin Valley* in 1962, *Moominpappa at Sea* in 1965 and finally *Moominvalley in November* in 1970.

In between the releases of her books, Jansson also released a few Moomin picture books. Not only did the Moomins come alive in images on paper, but they also started going international on TV. In 1959 the Moomins got their own television series in Germany in the form of a puppet animation. A decade later an animated series was released in Japan. In the same year the Moomins also travelled to Sweden. Once more a decade later, the Polish made a Moomin puppet animation. The series that's better known to us was released by Telecable in 1990 and shown in more than 60 countries. In the Netherlands this series was shown around the year 2000 and therefore you might have some vague memories containing Moominvalley. A recent series in 2019 transformed the Moomins into a 3D animation and returned them to the screens of a new generation.

As you now know, the Moomins have quite a history full of book publications and TV releases. However, there's more to these creatures than just their cute appearance and wholesome adventures. The first Moomin that Jansson had drawn was after she had an argument with one of her brothers about Kant. She had written

Kant's name underneath it on the toilet wall after sketching "the ugliest creature imaginable". Although this being a funny origin of the Moomins, Jansson's inspiration for her first books was more heavy-hearted. These books were published after World War II in which one of her brothers fought. Uncertain about his status during the war, this was a stressful period for Jansson and her family. No wonder the first two Moomin books included two catastrophes. The creatures in the books had to leave their homes just like the people of Helsinki during the war.

However, Jansson's books weren't only inspired by war, but also by love. Two characters in *Finn Family Moomintroll*, Thingummy and Bob, represented Jansson and Vivicka Bandler, a woman who she had a short affair with. Since it was still illegal in Finland to be homosexual during this time, Jansson had to hide her feelings and express her relationship in books instead. Later on, Jansson got into a relationship with Tuulikki Pietila and they remained together for the rest of their lives. Pietila got her own Moomin character as well, Too-Ticky, which carried the Moomins through the cold, hard winter in the story. Even though Jansson could not openly express the love

she had for her partners in the society she lived in, she could go on adventures with them in the books she wrote. These stories not only showed the desire for these adventures, but also how this love guided her through the hard times.

More than you probably would've thought, Tove Jansson's Moomins reflect themes of real life and are inspired by Jansson's own experiences and emotions. Living in a society filled with war and an unacceptance for a certain kind of love, she fled to her stories to create her own fantasy world to cope with all of this. Where the Moomins used to be a vague memory of which I used to dream of going on adventures with, I now see them as the embodiment of the difficult parts of life. Just like that I got snatched from fantasyland to real life, the opposite of Jansson's journey. Although I'm now once again reminded that the context of a piece of art is always reflected in the work itself, no matter how detached from reality it seems, I think the love Jansson had for her family and partner only adds to the magic of Moominvalley.

CAMPUSBAANTJES

Ex Tempore

Door Jetze Boon en Jessica Vogels

De kans is groot dat het je ontgaan is, maar de studie Geschiedenis aan de Radboud Universiteit heeft nóg een tijdschrift in de aanbieding: Ex Tempore. Dit officiële vaktijdschrift van de afdeling Geschiedenis streeft ernaar om wetenschappelijke artikelen, geschreven door studerende en docerende leden van de Radboud, toegankelijk te maken voor studenten, docenten en allen die zich daarvoor interesseren. In deze editie van campusbaantjes vertellen twee Ex Tempore-redactieleden over hun taken en dagelijkse bezigheden voor het tijdschrift.

Jessica Vogels – redacteur en hoofd-layout voor Ex Tempore

Ik ben lid van Ex Tempore geworden nadat ik bij een collegepraatje geïnteresseerd raakte in dit tijdschrift. Ik had er net mijn eerste vergadering op zitten toen ik de positie van hoofd-layout aangeboden kreeg. Deze functie houdt in dat ik eindverantwoordelijk ben voor het lay-out proces van Ex Tempore, net zoals ik bij het HInT ben. Concreet betekent de functie dat ik de planning voor de lay-out verzorg, het lay-out team coördineer, nieuwe mensen inwerk en het hele proces overzie. Ik zorg ook dat alle Indesign-bestanden waarin het tijdschrift wordt gemaakt in orde zijn en ik zorg dat alle informatie erin *up to date* is. Als laatste mag ik de afbeelding die op de voorkant van het tijdschrift komt te staan kiezen. Ook design ik zelf gewoon mee, want dat vind ik super leuk.

Naast mijn functie in de lay-out ben ik ook redacteur. Dat houdt in dat ik artikelen redigeer, aanwezig ben bij vergaderingen en meedenk over bijvoorbeeld mogelijke onderwerpen van het tijdschrift en de toekomstige digitalisering ervan, me aan de redigeerdeadline probeer te houden en na elke vergadering lekker een drankje doe in de Yard met mijn mederedacteuren.

Jetze Boon – secretaris van Ex Tempore

Het was op een zomerse dag in september 2023

dat ik verkozen werd tot secretaris van de vereniging Ex Tempore. Ik zou graag willen zeggen dat mijn verkiezing in de sterren geschreven stond, maar het was in alle eerlijkheid een *last minute* beslissing. Nadat het toenmalige bestuur tijdens een stormachtige Zoom-vergadering een oproep deed voor nieuwe bestuursleden, duurde het nog enkele dagen voordat ik besloot om me aan te melden. Dat laatste was een van de betere keuzes in mijn universitaire carrière en afgelopen juni besloot ik een extra jaar aan mijn secretarisschap toe te voegen.

Dit betekent dat ik ook aankomend collegejaar verantwoordelijk ben voor het inplannen, notuleren en verwerken van vergaderingen. Dat deze werkzaamheden veelal binnen een periode van vijf dagen plaatsvinden, maakt dat er een maandelijks terugkerende piek in mijn werkdruk bestaat. Minder voorspelbaar is het verzorgen van de mailbox en het abonneebestand, aangevuld door het onderhouden van contact met onze docent-leden, het departement en onze zuster-tijdschriften. Wat dat betreft is iedere dag een verrassing.

Een belangrijk project dat niet in de secretaris-taakomschrijving staat, is het bouwen van een eigen website en het daarmee online beschikbaar maken van de in ons tijdschrift verschenen artikelen. De trend in tijdschriftenland laat zien dat dergelijke keuzes noodzakelijk zijn om als tijdschrift ook in de toekomst relevant en toegankelijk te blijven. Het is dan ook illustrerend voor het belang van het onderwerp, dat een groot deel van onze vergaderingen in het afgelopen jaar betrekking had op deze digitalisering en het zogenaamde *Open Access*-publiceren. Niet zonder succes; al onze publicaties van 2025 en de jaren daarna zullen gratis online te lezen zijn!

Mocht je na het lezen van dit artikel interesse hebben gekregen in een jaarabonnement op Ex Tempore of het doen van redactiewerk, stuur dan een mailtje naar etvt@student.ru.nl!

SCHERTSVERHAAL

Noorse verhalen: veel room en sarcasme

Door Cara Peters

Noorse volksverhalen zijn niet alleen gevuld met epische heldendaden en magische wezens, maar ook met een flinke dosis humor. Deze verhalen, die van generatie op generatie zijn doorgegeven, bieden een kijkje in de speelse en soms wat sarcastische kant van de Noorse sprookjescultuur. De verzamelaars Asbjørnsen en Moe, geïnspireerd door de gebroeders Grimm, speelden een cruciale rol in het vastleggen van deze *folklore* in hun *Norske folkeeventyr*. Ontdek in dit artikel een selectie van hun grappige verhalen.

De vos als herder

Dit verhaal gaat over de zoektocht van een vrouw naar een dierlijke herder voor haar veestapel. Na teleurstellende ontmoetingen met een beer en een wolf komt ze een charmante vos tegen die haar overtuigt met zijn mooie herdersliedje: “die-dal-holom!”. Wat de vrouw echter niet weet, is dat de vos zijn muzikale talenten vooral gebruikt om de dieren van de vrouw te lokken en vervolgens te verslinden. Na drie dagen “herder” spelen, heeft de vos een spoor van verwoesting achtergelaten. Wanneer de vrouw ontdekt dat de vos haar veestapel heeft opgegeten en bovendien van haar room heeft gesnoept, gooit ze in haar woede de laatste restjes room achter hem aan. De room komt terecht op het puntje van de vossenstaart, waardoor vossen nu voor altijd een witte staartpunt hebben.

De man die het huishouden zou doen

In een ander verhaal neemt een zure, mopperende man de huishoudelijke taken van zijn vrouw op zich, omdat hij denkt het beter te kunnen. Hij probeert melk room tot boter te karnen, maar raakt gefrustreerd omdat een varken de room opeet. Na enkele mislukte pogingen om zijn karnton opnieuw met melk room te vullen, besluit hij de koe op het dak vast te zetten met een touw om haar te laten grazen (de wei vindt hij te ver). De koe valt echter van het dak en trekt de man, die binnen

vastzit aan het andere uiteinde van het touw, door de schoorsteen omhoog waardoor hij vast komt te zitten. Als zijn vrouw thuis komt is er nog steeds geen boter en vindt ze haar man in een opmerkelijke positie.

De vrouw die tegen de stroom in dreef

Tijdens een wandeling op een zomerse zondag bespreekt een vrouw met haar man hoe ze hun akker moeten onderhouden. Terwijl de man voorstelt om de akker te maaien, houdt de vrouw vol dat deze ‘geknipt’ moet worden. Ondanks het verzet van de man blijft de vrouw bij haar standpunt. Zelfs als ze bij een brug komen en de vrouw in haar drift struikelt en in de rivier valt, houdt ze voet bij stuk. Ze is druk bezig te verdrinken, maar blijft met haar vingers knippen, waardoor haar man zo gefrustreerd raakt dat hij haar onderduwt. Na vergeefse pogingen om haar beneden in de waterval te vinden, ontdekt de man dat zijn vrouw zelfs tijdens haar dood de koppigheid zelfde is: ze is stroomopwaarts gedreven.

De drie bokken Kuifkop en de trol

In dit sprookje besluiten drie bokken, allemaal genaamd Kuifkop, om naar de bergwei te gaan voor een lekker maaltje. Hun pad leidt over een brug waar een grote, lelijke trol woont die elke passerende bok wil opeten. Eerst steekt het jongste bokje, kleine Kuifkop, de brug over. Wanneer de trol dreigt hem te pakken, overtuigt het bokje de trol om te wachten op het middelste bokje, dat iets groter en iets smakelijker is. Zodra het middelste bokje over de brug komt, gebruikt hij dezelfde truc om de trol te laten wachten op de grote Kuifkop. Wanneer grote Kuifkop uiteindelijk arriveert, is de trol vastbesloten om hem te vangen. Grote Kuifkop bedreigt de trol echter met zijn hoornen waarmee hij de trol zijn ogen kan uitprikken én twee grote stenen waarmee hij diens benen kan breken. Grote Kuifkop verslaat de trol en duwt hem de waterval in. De bokken kunnen veilig naar de bergwei, waar ze hun buikjes rond eten.

KIJK- EN LUISTERTIPS

Derry Girls

Door Saartje Bruens en Rosa Raeijmaekers

Toen wij erachter kwamen dat het thema voor deze prachtige HInT editie 'noord' zou zijn, kwam Noord-Ierland gelijk in ons op. Als echte *bingewatchers* konden wij het dan ook niet laten om een stuk te schrijven over de geweldige serie *Derry Girls*, een tienersitcom die zich afspeelt in het Noord-Ierse Derry tijdens de laatste jaren van *The Troubles*. De serie is geschreven en gecreëerd door Lisa McGee, die zelf ook een meisje uit Derry is en de serie baseerde op haar eigen ervaringen. De première van *Derry Girls* vond plaats op 4 januari 2018. De serie heeft drie seizoenen met afleveringen van ongeveer 25 minuten lang en bevat veel droge Ierse humor, maar ook wat emotionele momenten. Bovendien zitten de afleveringen vol met historische verwijzingen. De serie bevat leuke referenties naar de popcultuur uit de jaren 90 en laat goed zien hoe de Noord-Ierse families verschillend omgaan met de moeilijke situatie van *The Troubles* en hun alledaagse problemen. Wij zijn beiden dol op deze serie en hopen dat na het lezen van dit artikel jullie het ook gaan kijken!

De belangrijke rol van *The Troubles* komt al naar voren met de naam van de serie. De stad Derry kent namelijk officieel twee namen: Londonderry en Derry. Van origine was de stad vernoemd naar de eikenbomen in de omgeving, het Ierse woord *Daire*. Toen de Britten Derry koloniseerden in 1613, werd ervoor gekozen om de stad een naam te geven die beter zou passen bij de nieuwe Engelse gilden die zich hier vestigden; Londonderry. De lokale bevolking bleef de stad echter Derry noemen en ook in Ierland weigerden ze de nieuwe naam over te nemen. De verkeersborden in Ierland verwijzen vandaag de dag nog naar Derry, die in Noord-Ierland verwijzen naar Londonderry. Vanaf 2009 konden de bewoners zelf kiezen welke naam ze op hun paspoort wilden hebben staan. Dat de serie *Derry Girls* en niet *Londonderry Girls* heet, vertelt ons wat over de maker van

de serie, Lisa McGee, die geboren werd in een katholiek Iers gezin. Mede door de impact van haar serie ontving Lisa McGee *The Freedom of the City of Derry*, een eretitel die door een gemeente kan worden toegekend aan een gewaardeerd lid. Door middel van een enorme muurschildering wordt ook de serie geëerd in Derry.

De serie *Derry Girls* begint in de zomer van 1994. De eerste scène zet al gelijk de toon voor de rest van de serie. In de eerste scène ontmoet je het hoofdpersonage Erin Quinn, gespeeld door Saoirse-Monica Jackson (die echt geboren is in Derry). Ze gaat helemaal door het lint, omdat haar nicht Orla McCool, gespeeld door Louisa Harland, haar dagboek aan het lezen is. Orla is Erin's afstandelijke en excentrieke nicht die samen met haar moeder bij Erin woont. Orla leest het dagboek van Erin, omdat ze daar haar boekenproject over wil doen. Orla's ongeïnteresseerde stem met Erin's dramatische dagboek laat gelijk de dynamiek tussen de twee nichten zien. Orla is verslaafd aan snoep, neemt niet veel dingen letterlijk en mist vaak sociale signalen. Ze leeft in haar eigen wereldje en is daar helemaal tevreden mee. Erin is daarentegen erg gericht op wat andere mensen van haar denken en kan daardoor soms als egoïstisch of ijdel overkomen. Erin is ambitieus en houdt van literatuur, maar is soms erg dramatisch en voelt zich wel echt '*the main character*'. De ouders van Erin, Mary en Gerry, maken zich ondertussen zorgen om het nieuws dat ze net hebben gehoord. De IRA zou een brug hebben gebombardeerd, waardoor de meiden misschien niet naar school kunnen.

Dit is iets dat de show vaker doet. Door zowel het dagelijks leven van de meiden in Derry, als de effecten die *The Troubles* hebben op de mensen in Derry te laten zien, schetst de serie een wrang, maar duidelijk tijdsbeeld. Om dit verder vorm te geven, gebruikt de serie regelmatig archiefbeelden tussen de scènes om zo een beter beeld te schetsen van deze gebeurtenissen. Ook het journaal en televisieprogramma's die worden

bekeken door de personages zijn vaak echte archiefbeelden.

Op school ontmoeten de meiden hun vriendinnen Clare Devlin, gespeeld door Nicola Coughlan, en Michelle Mallon, gespeeld door Jamie-Lee O'Donnell (die zelf ook echt uit Derry komt). Claire is erg slim en houdt van leren. Vaak is zij degene die bevraagd of dat wat ze van plan zijn, wel verstandig is. Bovendien is ze snel geïntimideerd door autoritaire figuren. Michelle is het tegenovergestelde van Claire en de 'wilde' van de groep. Michelle is dan ook vaak de reden dat de meiden in de problemen komen.

Terwijl de meiden bijpraten over de zomervakantie en de aanslag van de IRA, doet Erin een van de bekendste uitspraken van de show: *'Who owns the fella?'*. Vervolgens wordt de laatste van de *'Derry Girls'* geïntroduceerd. James is de Engelse neef van Michelle. Hij moet naar de katholieke meisjesschool, omdat iedereen bang is dat hij, door zijn Engelse achtergrond, op de jongensschool in elkaar geslagen zal worden. James is dan ook vaak de zondebok van de groep en wordt vaak door de meiden geplaagd. Toch zal de serie uitwijzen dat de meiden steeds meer om James gaan geven en hem accepteren als een echte *Derry Girl*.

In de serie leer je niet alleen de familie en vriendinnen van Erin kennen, maar ook de katholieke school waar de meiden naartoe gaan. Zuster George Michael, niet de bekende zanger maar de directrice van deze school, is een erg interessant personage. Ze heerst over de school met een ijzeren vuist, heeft een hekel aan kinderen en heeft

regelmatig bonje met priesters.

Ook over de *soundtrack* van de serie is goed nagedacht. De muziek waar de meiden naar luisteren en de achtergrondmuziek is met name gebaseerd op Top 40 lijsten uit de jaren 90. *Blur*, *Salt-N-Pepa* en *Fatboy Slim* komen allemaal langs en in het tweede seizoen willen de vrienden naar een concert van de beroemde boyband Take That.

Naast de Top 40 muziek is er vooral ruimte voor Ierse muziek uit de jaren 90; *Enya*, *The Corrs* en *Boyzone*. De grootste rol is echter weggelegd voor het nummer *Dreams* van *The Cranberries*. Het 'Keltische-rock' nummer fungeert als het intronummer en zet de sfeer van de serie. Ook als de serie eindigt en de hoofdpersonages één voor één voor of tegen het Goede Vrijdagakkoord mogen stemmen, speelt *Dreams* op de achtergrond.

Kortom, de serie *Derry Girls* biedt ons een unieke en levendige kijk op het Noord-Ierse leven tijdens de laatste jaren van *The Troubles*. Met een briljante mix van droge Ierse humor, nostalgische popcultuur referenties en indringende historische context, slaagt de show erin om zowel te entertainen als te informeren. De dynamiek tussen de hoofdpersonages, met hun persoonlijke drama's en de uitdagingen van het dagelijks leven, biedt een hartverwarmend contrast met de politieke onrust die de stad teistert. Of je nu bekend bent met de geschiedenis of gewoon op zoek bent naar een vermakelijke en meeslepende serie, *Derry Girls* is een aanrader die zowel je lachspieren als je empathie zal prikkelen.

PUZZEL

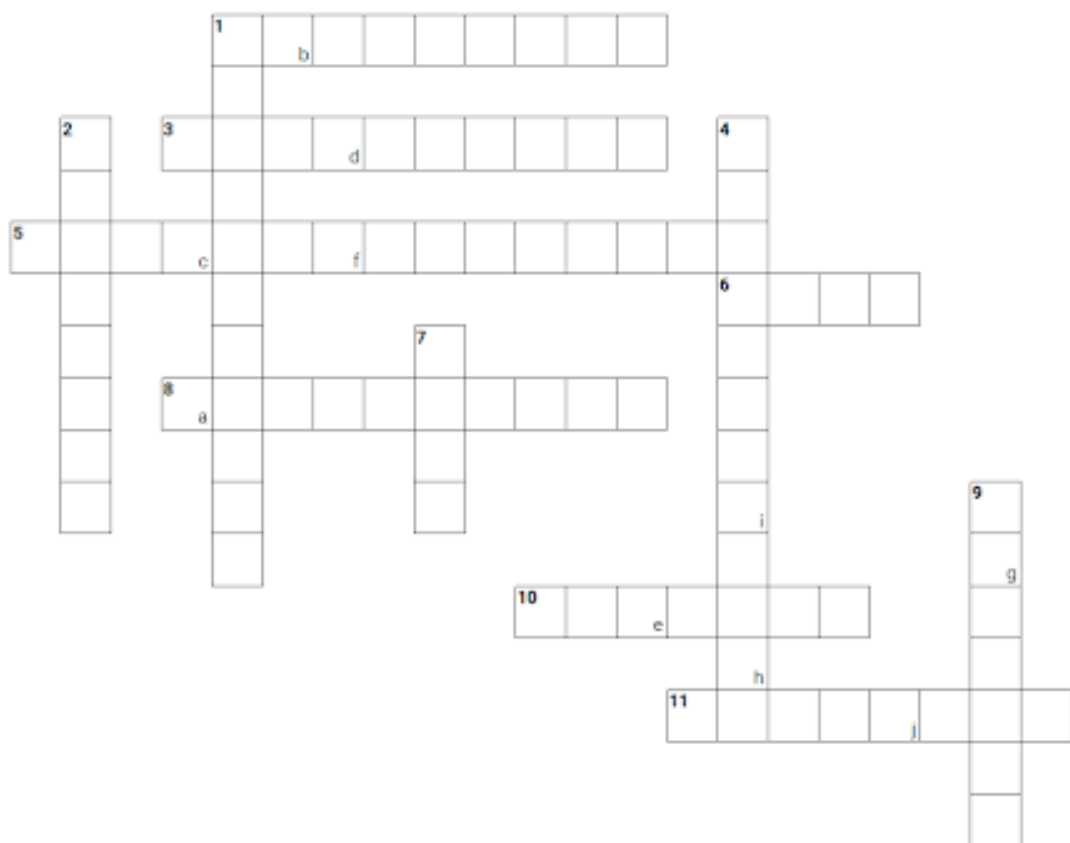
By Rens Versteeg

Horizontaal

- 1 Noordelijkste plaats in Nederland
- 3 Gasleiding die recent is opgeblazen
- 5 Koudste water ter wereld
- 6 Tegenhanger Warshau pact
- 8 Willem Barentz heeft hier overwinterd
- 10 Alles boven deze lijn is het 'Noorden'
- 11 Woont op de Noordpool

Verticaal

- 1 Familie Kim is hier de baas
- 2 Daar kun je het Noorden mee vinden
- 4 Outdoor kledingmerk
- 7 Nijmegen Noord
- 9 Land van duizend meren

Oplossing

a	b	b	c	d	e	c	f	g	h	i	j
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

NEHALENNIA

De godin van de Noordzee

Door Jessica Vogels

Lang geleden in een land hier ver vandaan (april 2022 in Leiden) werd er een tentoonstelling georganiseerd over keizer Domitianus in het Rijksmuseum van Oudheden. De geschiedenisstudenten van de Radboud waren hiervoor uitgenodigd, omdat Nathalie de Haan had meegewerkt aan deze tentoonstelling en ik ging daar met wat vrienden naartoe. We hebben het hele museum bezocht en daar liep ik voor de eerste keer tegen het altaar van Nehalennia aan – de godin van de Noordzee. Ik wist toen helemaal niet dat er een godin van de Noordzee was en ging thuis meteen op onderzoek uit om meer te leren over deze mysterieuze godin. In deze noord-editie van het HInT, licht ik een tipje van de sluier van deze ‘Noordzee-godin’.

Nehalennia was een godin die in de Romeinse Tijd vereerd werd in het gebied rond de monding van de Schelde. Dit ligt in het huidige Zeeland. Dit gebied was een belangrijke handelsplaats in het Romeinse Rijk, er werd vanuit daar met Engeland gehandeld. Het is daarom ook niet verrassend dat ze vooral werd aanbeden als beschermgodin van zeelui en handelaren. Haar oorsprong is onduidelijk. Het wordt betwijfeld of ze een Germaanse of een Keltische godin was of dat ze uit een nog oudere traditie stamt. Het lijkt er op dat Nehalennia van oorsprong niet Romeins was, omdat ze op weinig andere plekken vereerd leek te worden. Hier kunnen we echter naar alle waarschijnlijkheid geen sluitende conclusies over trekken want, zoals in de woorden van Olivier Hekster; ‘afwezigheid van bewijs is geen bewijs voor afwezigheid’.

Nehalennia werd dus vereerd in de huidige provincie Zeeland en haar tempels staan dan ook daar, specifiek in Domburg en ten noorden van Colijnsplaat (dit heette toen Ganuenta). De tempel in Ganuenta was specifiek aan haar gewijd, in de tempel in Domburg werden ook andere Romeinse goden vereerd. Tussen deze twee tempels werden nauwe banden onderhouden.

Deze tempels maakten Zeeland een drukbezocht gebied: er kwamen van heinde en verre mensen deze tempel te bezoeken, waaronder uit Frankrijk en Duitsland. Onderzoekers denken aan de hand van archeologische vondsten die uit de Oosterschelde gevestigd werden dat beide tempels van het Gallo-Romeinse type geweest zijn. Zo zijn er vele altaren van Nehalennia ook opgevestigd.

Nehalennia wordt op haar votiefaltaren vaak afgebeeld met een aantal verschillende attributen die wat kunnen zeggen over haar functie als godin. Het blijft echter een onduidelijk geval, gezien het allerlei verschillende attributen zijn. Zo wordt ze bijvoorbeeld afgebeeld met een fruitmand of hoorn des overvloeds en appels. Dit suggereert dat ze een vruchtbaarheidsgodin was. Daarnaast wordt ze vaak op een troon afgebeeld met een hond naast zich. Deze hond kan trouw betekenen, maar heeft ook de betekenis van een hellehond gehad, dus ze zou ook een godin van de onderwereld kunnen zijn. Ook wordt er vaak benoemd dat de manier waarop ze is afgebeeld doet denken aan de drie godinnen die de Romeinen de *matronae* noemden. Dit was een drietal godinnen die door de Kelten en Germanen werden aanbeden. Zij worden vaak zittend op een troon afgebeeld waarin één van hen een fruitmand op schoot heeft en vaak staat er ook een hond naast de troon. Op dit gebied blijft de cultus van Nehalennia dus schimmig, gezien we dus niet helemaal zeker kunnen zeggen wat voor godin ze dan is.

Een sluitend antwoord voor dit stuk is er helaas niet. Nehalennia lijkt dus een godin te zijn met een mogelijke link met de handel op de Noordzee, maar dat is eigenlijk alleen af te leiden aan de locatie van haar tempels. Haar precieze functie en oorsprong is nog lastig te ontrafelen. Desalniettemin benoemt het Rijksmuseum der Oudheden in Leiden haar trots tot godin van de Noordzee, wat dus misschien een voorbarige claim lijkt te zijn. Sluitende antwoorden heb ik dus niet, maar bekijk het zo, welke historicus heeft dat wel?

WAT LICHT IN DE GESCHIEDENIS

Aurora borealis door de tijd

Door Tijn Bruins

Het noorderlicht, een fenomeen dat in het heden veel aanschouwers verwondert. Ook de internetplaatjes hebben schijnbaar een indruk op mij gemaakt, want ik schrijf er nu mijn eerste artikel in het HInT over. Het zal in dit artikel niet gaan over het begrijpen van het noorderlicht, de wetenschappelijke geschiedenis interesseert mij namelijk niet. Zoals ik het in mijn eerste zin over ‘verwonderen’ had, zo zal dit artikel zich wijden aan de historische waarneming van *aurora borealis*. We gaan samen op een niet-zo chronologische reis door het verleden, om te leren over hoe dit wonder vorm en kleur heeft gegeven aan de geschiedenis.

China

In oude Chinese administratie, geschreven op bamboe rollen, staat misschien de oudste verwijzing naar *aurora borealis*. De geschriften vertellen over koning Ji Xia (r. 995-977 BCE) van de Zhou dynastie. Hij volgde zijn vader op en leidde een welvarend koninkrijk, tot op een dag rampen begonnen plaats te vinden in de hoofdstad van de Zhou. De teksten beschrijven aardbevingen, watersnood, overvloeiende rivieren, meren en beken. De geschriften beschrijven ook een ‘vijfkleurig licht’. Dit kan geen vage groene troebel geweest zijn, als het naast ernstige zaken als aardbevingen benoemd wordt. Een ‘vijfkleurig licht’ in het oude China spreekt bij mij al erg tot de verbeelding. Het menselijk oog is namelijk vaak enkel in staat de kleur groen te zien in het noorderlicht, bovendien zagen de Chinezen destijds blauw en groen als één kleur (qīng). Oranje werd vaak gezien als rood (hóng) en donkere tinten van qīng vielen onder zwart. Zwart werd overigens net als wit als kleur gezien. Nu, dit noorderlicht zou in Nederland zeker impact hebben, maar in Nederland heeft het begrip Hemels Mandaat nooit bestaan. In het oude China wel degelijk. Terug naar koning Ji Xia, kleuren aan de hemel hadden ook goed uit kunnen pakken, elke kleur heeft in de Chine-

se cultuur namelijk sterke positieve associaties. Jammer genoeg voor Ji, als een teken aan de hemel samenkomt met natuurlijke rampen, kunnen deze associaties makkelijk vergeten worden. Dan kunnen de kleuren worden gezien als een sierlijk signaal van de goden dat ze de huidige vorst niet langer steunen. Hóng is dan niet langer de kleur van geluk, maar van actie, (actie ondernemen tegen de koning). Qīng is dan niet langer de kleur van harmonie, maar van het vreemdgaan, (het verraden van de goden). De profetie lijkt zichzelf te hebben vervuld, Ji Xia moest in zijn regeerperiode vechten tegen opstandelingen in het zuiden. De eerste twee veldtochten waren succesvol, maar bij de derde verdronk koning Ji in de rivier.

Rome

De oude Romeinen interpreteerden het noorderlicht ook vaak als een voorteken. Zo was er eens een licht zichtbaar dat leek op paarden en soldaten, waarvan de Romeinen dachten dat het de val van Julius Caesar voorspelde. Seneca schreef over het fenomeen, en twijfelde of het licht zich onder of boven de wolken bevond. Hierbij verwees hij naar het verhaal van keizer Tiberius. In dit verhaal werd verteld dat hij, bij het zien van een intens en krachtig roodkleurig licht boven Ostia, zich een hoedje schrok en een leger erop af stuurde. Hij dacht dat de stad in brand stond.

DE POORT VAN LIMBURG

Waarom Molenhoek de moeite waard is

Door Saartje Bruens

Iedereen die weleens met de Arriva-trein van Nijmegen naar Limburg heeft gereisd, is langs het station Mook-Molenhoek gekomen. Dit is het station waar ik, als een van de weinige, uitstap. Ik heb misschien niet een Limburgs accent, maar toch ben ik officieel een Limburger. Ik ben opgegroeid met Carnaval, georganiseerd door de Meulenwiekers (wat ik echt vreselijk vond, sorry) en ik heb een grote liefde voor rijstevlaai. Toch weten niet veel mensen dat de Limburgse grens zo dicht bij Nijmegen ligt. Wat ik altijd gek vind, aanzien ik er elke dag over rijd. Ondanks dat er veel Limburgers zijn die Molenhoek niet onder Limburg vinden vallen, kan ik het niet laten om jullie te vertellen over mijn dorpje. Het dorpje dat in het noordelijkste puntje van Limburg ligt en ook wel 'De poort van Limburg' wordt genoemd.

Molenhoek werd door mensen van mijn middelbare school vaak als *'the middle of nowhere'* beschouwd, maar Molenhoek is eigenlijk heel goed bereikbaar. Het ligt op een gunstige plek en er rijden verschillende buurtbussen en treinen. Het ligt in de buurt van Nijmegen, Duitsland, Venlo en Brabant. Er zijn daarom genoeg dingen te doen in het dorp en haar omgeving. Molenhoek zelf is een vrij rustig dorpje met veel groene bossen en plekjes om jezelf in te verliezen.

Mijn favoriete plek in Molenhoek wordt "De Kuil" genoemd. De Kuil, zoals de naam al beweert, is een kuil. Deze is ooit gegraven omdat de grond nodig was om Dukenburg op te bouwen in de jaren '70. Op deze plek kun je koetjes zien grazen, een mooie wandeling maken of lekker op een bankje zitten. In de winter als het sneeuwt is de Kuil de populairste plek in het dorp. Het is een plek waar iedereen komt om te sleeën, ook als er maar een klein laagje sneeuw ligt.

De Kuil is niet de enige plek waar je kunt genieten van de natuur. Molenhoek heeft namelijk een prachtig bos. In de herfst is het

echt magisch en beter nog, wanneer je in dit bos de befaamde Molenhoeks-Gelderse grens weer oversteekt vind je een gezellig cafeetje. Boscafé 'de Zweef' is een gezellig cafeetje waar je lekker kunt borrelen en kunt genieten van het uitzicht. Zoals de naam al suggereert kijkt het café uit op een zweefvliegveld. Mocht je dus een keertje willen zien hoe zweefvliegtuigen opstijgen en landen, is dit een geweldige plek om dat te doen.

Een beetje geschiedenis is terug te vinden bij Jachtslot Mookerheide. Jachtslot Mookerheide is in 1904 in art-nouveau stijl gebouwd naar ontwerp van de broers Oscar en Henri Leeuw Jr. in opdracht van Jan Jacob Luden. Rond 1930 vestigde de Congregatie Zusters van Dominicanessen van Bethanië er een klooster. In 1940 werd het slot op bevel van Seyss-Inquart een buitenverblijf van de Waffen-SS. Toen het in 1944 tijdens Operatie Market Garden werd bevrijd, werd het Jachtslot gebruikt als buitenterrein en tijdelijk als krijgsgevangenkamp van de geallieerden. Verder diende het slot als een verzamelpunt voor de piloten van zweefvliegtuigen na de luchtlandingen. Vandaag de dag is Jachtslot Mookerheide een restaurant.

Tot slot, heeft Molenhoek een eigen feestdag. Op 'Molenhoekdag', die twee dagen duurt, kunnen kinderen allerlei activiteiten doen en kunnen volwassenen van de braderie genieten. De slogan is dan ook: 'Of je nou jong bent of oud, of er ergens tussenin, op Molenhoekdag heeft iedereen het naar de zin!' En ik denk dat dit een goede representatie is voor de gezellige Molenhoekse sfeer.

Molenhoek mag dan voor velen een onbekend dorp zijn, maar het heeft een bijzondere charme die je pas echt ontdekt wanneer je het zelf ervaart. Molenhoek biedt rust, natuur en geschiedenis, verpakt in een knusse Limburgse sfeer. Of je nu komt voor een wandeling of voor Molenhoekdag, hier vind je altijd een verborgen stukje Limburgse gezelligheid.

OPINION PIECE: NORTH MACEDONIA

Or Why the Subject of History is Still Very Much Necessary

By Emilios Gregoriou

I will preface this by saying I have never been to North Macedonia, though I would very much like to. It has all the aspects of a Balkan country. Unsafe driving standards, insecure nationalism, inefficient government, lots of Mercedes and amazing food and culture. Apart from the reason that it now has 'North' in the country's name, hence why it made it into this edition, I shall expand my thoughts on the country.

I have been *very* close to entering North Macedonia. It was on a trip to Albania that some friends and I drove east to lake Ohrid, and spent a few hours at the village of Lin, with the Macedonian city of Ohrid being visible on the other side of the lake. It has to be said that the views were incredible, and no doubt the country of North Macedonia hides many more wonders the further one explores its interior.

But there's a reason why this place is on the news so much, and it's not the sights or the food. This pseudo-historical nation of western Bulgarian speakers pretending to be the ancient descendants of Alexander the Great are only surpassed in their nationalist delusions by the Turks. It is as if years of Ottoman rule rubbed off on the people of North Macedonia to likewise blindly praise ahistorical and overhyped people or 'historical facts' as a way to forget the flaws of the world around them.

This is not to say that North Macedonia is a bad country, or one without a history or culture. Far from it. It is simply a shame that an ancient Greek Macedonian takes up so much of their national identity that their real history that spans centuries of Roman, Slavic and Turkish society and culture gets swept under the rug. The music is pretty neat too. Not long ago I was lucky enough to see a folklore group of North Macedonians (or I suppose, just Macedonians?) perform some traditional dances, which were wonderful and unique, but simultaneously reminding me of many other

Eastern European and Eastern Mediterranean traditional dances. So as far as the real culture and people of North Macedonia are concerned, they are alright with me. They can certainly drop the "we are the descendants of Alexander" act though.

I realise now as I am concluding that some people might be wondering about where "south" Macedonia is, in much the same way we have a North Brabant, but not a South Brabant, at least in name. The "south" Macedonia, or simply, Macedonia, is the region of Greece whose name was largely responsible for this mess with nomenclature back in 2019. Biased human being that I am, I think that decision is only right. Besides, if it was up to me, I would have just given the country to Bulgaria, with a few corners to Albania for good measure. Perhaps that is why I write articles for a small student magazine and not a leader of nations.

With that said, once you strip the skin-deep layer of nationalism and pride, you'll soon reveal, as I'm sure, a truly wonderful corner of the earth that ultimately deserves more coverage than the usual Balkan shenanigans.

ZWEEDSE SPOOKSNELWEG

Noorse mythologie en onverklaarbare ongelukken

Door Josse Smit

Tien jaar geleden reed Leonie (2002 geëmigreed naar Zweden) over de snelweg naar huis. Waarna ze plotseling het gevoel kreeg dat de auto van achteren geduwd werd, en ze de controle over het stuur verloor. Haar verhaal is er een uit velen, waarin mensen in Scandinavië onverklaarbare gebeurtenissen meemaken, die vaak worden toegeschreven aan eeuwenoude krachten zoals spoken, elfen en trollen. Uit recent onderzoek van de Universiteit van Uppsala blijkt dat ruim 40% van de Zweden gelooft in een vorm van paranormale activiteit. Zo beweert de Zweedse koningin Silvia dat er spoken rond dwalen door de gangen van het koninklijk paleis in Stockholm. Wat maakt dat een slim volk zoals de Zweden in zulk bijgeloof gelooft en waar komt dit vandaan?

Dergelijke legendes komen natuurlijk niet uit de lucht vallen. Al eeuwenlang worden verhalen over elfen, trollen, feeën en andere mythologische wezens aan elkaar doorverteld. Zo lezen wij in de middeleeuwse ballade *Elveskud* over hoe de ridder Olof zich onderweg naar zijn trouwerij te ver het bos in waagt, waar hij feestende elfen tegen het lijf loopt. Eén van hen probeert hem te verleiden en wanneer hij blijft weigeren spreekt ze een fatale vloek over hem uit, waarna het slecht met hem afloopt.

Vele van deze mythes zijn bewaard gebleven doordat geestelijken deze in de loop van de middeleeuwen en vroegmoderne tijd hebben opgeschreven. Het zal je dan ook niet verbazen dat veel van deze sprookjes een christelijk karakter bevatten. In een mythe over de Huldra maken wij kennis met een vrouw die maar de helft van haar kinderen had gewassen toen God bij haar op bezoek kwam. Omdat zij, de Huldra, zich zo erg schaamde voor haar vuile kinderen, verstopte zij hen voor Hem. Waarna God oordeelde dat deze kinderen nooit meer aan de mensheid getoond mochten worden. In andere verhalen is de Huldra een verleidelijk

boswezen, die soms mannen in de val probeert te lokken, of juist arme gezinnen helpt.

Net als in onze eigen sprookjes hebben deze mythes naast een vermakelijke, ook een belerende aard. Waag je niet te ver het bos in, laat je niet verleiden en je moet vooral niet zeuren wanneer je moeder je wilt wassen, want dan word je opgenomen in het Verloren Volk. Ook leren sprookjes ons over de culturen van vroeger. Iets wat we bijvoorbeeld terugzien in de wijze waarop vrouwen worden afgebeeld.

Tijdens de romantiek werden deze verhalen een nieuw leven ingeblazen. Het was in deze tijd dat men meer waardering kreeg voor zaken als emotie, spontaniteit en verbeelding. Men ging op zoek naar het "oerverhaal" van een natie, en kwam dan vaak bij zulke sages uit. In deze periode verschenen de sprookjes van de gebroeders Grimm en schreef Wagner zijn bekende opera's. In de noordelijke contreien fungeerden de schrijvers Asbjørnsen en Moe als de Noorse gebroeders Grimm. Het zijn hun verhalen die vandaag de dag nog altijd ons beeld van deze mythes vormen.

Het kan zijn dat men tegenwoordig, ook in een seculier land, antwoorden zoekt om zaken te kunnen duiden waar ze zelf geen verklaring voor hebben. En laten we eerlijk zijn, het is veel leuker om te wonen in een magisch koninkrijk vol met elfen en trollen, dan in een saai land waarin de wetenschap het laatste woord heeft.

Terug naar de snelweg. Velen geloven dat de mysterieuze ongelukken gebeuren omdat kleine wezens die daar woonden boos zijn op de mensen omdat ze de snelweg gebouwd hebben en wraak nemen op de mensen die daar rijden. Misschien iets om in je achterhoofd te houden, wanneer je je op de Zweedse snelwegen waagt.

DE GROETEN MET JE BOETE!

Tussen langstudeerder en plofstudent

Door Jetze Boon en Rosa Raeijmaekers

De ‘prikkel [...] om niet al te lang te blijven studeren’, bij velen bekend als de langstudeerderboete, zal vanaf collegejaar 2026 – 2027 ruim 280 miljoen euro gaan opleveren. Voor de overheid een prettig financieel vooruitzicht, voor menig student een beangstigend afschrijving visioen. Zo vonden ook de 131.214 mensen die zich afgelopen maanden via een landelijke petitie tegen de ‘langstudeermaatregel’ verzet hebben. Dit opiniestuk doet een greep uit deze talloze ingevulde petities en laat een aantal studenten aan het woord.

Stijn, vierdejaars geschiedenisstudent

Terwijl ik aan het bedenken ben wat ik wil opschrijven in dit korte opiniestuk, merk ik dat er zo ontzettend veel gedachten in me omgaan en dat er diep van binnen weer lichte woede opborrelt. Het is al frustrerend genoeg dat studenten de dupe moeten zijn van matig beleid vanuit de overheid, maar dit kabinet doet nog niet eens de moeite om het te verbloemen. Bij het leenstelsel werd op z’n minst nog de retoriek gebruikt dat ‘op deze manier de belastingbetaler niet voor een 10-jaar studerende Jan-Willem hoeft te lappen’. Nu staat er simpelweg ‘door deze boete komt er veel geld binnen’. Daar heb ik dan ook een hele simpele reactie op: Absurd!

Auke, masterstudent geschiedenis

Er zijn een aantal tegenargumenten te bedenken. Zo legt de langstudeerderboete extra financiële druk op studenten in een tijd waarin alles al exorbitant duur is geworden. Verder vergroot het de mentale druk op studenten om te presteren, hetgeen bijdraagt aan meer stress en depressieve klachten. Daarnaast zorgt de boete ervoor dat studenten een actief studentenleven eerder zullen gaan opgeven om studievertraging te voorkomen. Dit heeft tot gevolg dat de sociale ontwikkeling van studenten, bijvoorbeeld door actief te zijn bij studieverenigingen, belemmerd wordt.

Pia, derdejaars geschiedenisstudent

Net als ieder ander krijgen ook studenten soms te maken met onvoorziene omstandigheden die tijd wegnemen van de studie. Door de langstudeerderboete kan er geen ruimte meer vrijgemaakt worden om met persoonlijke problemen om te gaan, of om actief te zijn buiten de studie. Zowel betrokken studenten, als de kwetsbare groep studenten met fysieke, psychische of sociale problemen worden door de maatregel benadeeld. Maarten, derdejaars geschiedenisstudent
De langstudeerderboete is naar mijn mening, naast het aanstellen van dit extreem-rechtse kabinet, een van de domste keuzes die Nederland in tijden heeft gemaakt. Niet alleen wordt er systematisch een nieuwe generatie studenten genaaid waardoor een nieuwe pech-generatie vorm krijgt, maar het zorgt ook voor de algemene vermindering van hoogopgeleiden, en heeft een *brain-drain* en verlaging van brain-gain tot gevolg.

Nigel, derdejaars geschiedenisstudent

Ik denk dat de langstudeerderboete veel te zwart-wit aangepakt wordt. Het kan zo zijn dat je, door omstandigheden, geforceerd bent om langer over je studie te doen. Bij die mensen kan de boete echt een gigantisch probleem opleveren. Wel vind ik dat je gewoon zo snel mogelijk je studie af dient te maken, maar zo’n dure boete is niet de juiste aanpak.

Sebastiaan, vierdejaars geschiedenisstudent

Het zal wellicht niet heel verbazingwekkend zijn, maar ik ben tegen de langstudeerderboete. Hierdoor wordt er immers meer financiële druk op studenten gelegd, met alle gevolgen van dien. Een tijd waarin ontplooiing centraal zou moeten staan, wordt door zo’n middel in een stroomversnelling gegooid en vergroot tevens de ongelijkheid tussen studenten.

Teuntje, eerstejaarsstudent dramatherapie

“Studeren wordt steeds meer een aangelegenheid voor de eliten”, zegt de regering. En in plaats van dit probleem aan te pakken door het collegegeld vast te zetten op €2000, blijven ze doorgaan met het jaarlijks verhogen van het collegegeld. Daarnaast hebben ze bedacht dat het een goed idee zou zijn om studenten, met (mentale) problemen en daardoor studievertraging, op te zadelen met een langstudeerboete van €3000 bovenop het bijna onbetaalbare collegegeld. De toekomstige generatie wordt hierdoor opgezaald met enorme schulden (want van alleen de studiebeurs kan een student niet rondkomen) en zodra we daar over klagen zijn wij, de studenten, het probleem.

Nynke, tweedejaars student aan kunstacademie ArteEZ

De manier waarop wordt bezuinigd in de cultuursector zegt veel over het kabinet, dat hiermee lijkt aan te geven dat ze lezen en onderwijs niet belangrijk vinden. Dit is goed terug te zien in de beslissing om een langstudeerboete in te voeren. En dit terwijl hun eigen “te lange” studietijd heeft bijgedragen aan dat ze nu de mogelijkheid hebben om in dit kabinet te zitten.

Linde, derdejaars geschiedenisstudent

De langstudeerboete is wat mij betreft een van de slechtste ideeën die de overheid heeft bedacht. Het is gewoon echt een klotestreek die voor nog meer ongelijkheid en een verhoogde druk op studenten zorgt. Ik hoop dat ze in Den Haag nog een keer goed nadenken en luisteren voordat ze zo’n idioot beleid invoeren.

Saartje, derdejaars geschiedenisstudent

Wilders heeft in het debat over het hoofdlijnenakkoord gezegd dat het kabinet “allemaal mooie dingen voor de studenten heeft geregeld.” en dat “er nog nooit zo’n sociaal pakket is geweest”. Hoe kan je dit zeggen als je letterlijk een boete boven studenten gaat hangen van 3000 euro (per jaar!?) naast de vaste studiekosten die flink omhoog gaan. Dit voor een groep mensen die geen fulltime baan kan hebben, die geld uitgeeft voor de toekomst van niet alleen henzelf, maar ook het land! Een groep die al veel druk ervaart. Daarnaast is het zo onduidelijk wanneer de boete van toepassing is, dat ik mezelf nu al helemaal kapot aan het stressen ben. Twee extra jaar

studeren kost 10.000 euro... en dat allemaal voor een groep die al niks heeft. Dit is geen sociaal pakket, maar een dolksteek in de rug van de “normale Nederlander” die volgens alle beloftes van de partijen beschermd had moeten worden.

Moge de bovenstaande argumenten voor de juiste mensen stof tot nadenken zijn. Zolang kabinetleden elke vorm van kritiek argeloos wegwuiven door het een ‘hogere bijdrage’ te noemen, is het van groot belang dat verzet tegen de langstudeerboete onder de aandacht blijft. Kortom, laat het door de Landelijke Studentenvakbond aangekondigde protest op **18 oktober** niet alleen een kans, maar ook een opsteker zijn. De eerdere afschaffing van de boete in 2012 laat tenslotte zien dat er veel mogelijk is wanneer studenten zich verenigen. En studenten verenigen zich met een reden; niets meer en niets minder dan een vanzelfsprekendheid, dat zou studeren moeten zijn. Iedereen in Nederland moet de mogelijkheid hebben zich te ontwikkelen op de manier die het beste aansluit op persoonlijke wensen en ambities, onafhankelijk van financiële en sociale voordelen of beperkingen.

Deze ontwikkeling ligt breder dan enkel het volgen van een opleiding of het studeren aan een universiteit. Het is een vorm van zelfontplooiing die verder reikt dan alleen de schoolbanken en de opgelegde literatuur, door actief te zijn bij een vereniging of medezeggenschapsorgaan, het lopen van een stage of het volgen van extra vakken. Hoe anders kan je immers je eigen horizon verbreden, dan door verder te kijken. Verder te kijken dan de opgestelde curricula en vastgestelde leerdoelen, die zo stevig als een muur de leidraad van je studieloopbaan vormgeven. Het is een degelijk fundament, maar het is verre van voldoende. Laat je studie in plaats daarvan een schutting zijn waar je op kunt klimmen, om te zien wat daarachter allemaal verborgen ligt. Daag jezelf uit en klim! De enige échte taak van de overheid is om te zorgen dat je niet bang hoeft te zijn om te vallen.

HYPERBOREA

Het Noorden van de oudheid

Door Bram Kuijt

Lang, lang geleden, in een ver land hier ver, ver vandaan woonde een mythisch volk. In de oude verhalen van Griekenland werd het Noorden van de (voor de Grieken bekende) wereld, bewoond door goddelijke wezens die een millennium zouden leven in een paar luttele jaren en waar de zon altijd scheen.

De Hyperboreërs en hun bestaan

De inwoners van het mythische land Hyperborea heetten de Hyperboreërs. Dit volk genoot van onbeperkt geluk in een land waar het altijd lente en lekker warm was, zoals Zuid-Europa in de winter. Ze stonden bekend als de inwoners van een utopie. Het volk van Hyperborea kende geen oorlog, ouderdom of andere beperkingen, wat hen onderscheidde van de 'gewone' Grieken. Hyperboreërs konden wel sterven, maar deden dit vrijwillig. Wanneer ze het leven beu waren, wat ik me kan voorstellen na 900 jaar te hebben geleefd, wandelden ze vrijwillig de zee in om naar het hiernamaals te gaan. De meesten van hen leefden echter een lang leven, dat tot wel duizend menselijke jaren duurde.

Naast hun uitzonderlijke levenskracht, zaten de Hyperboreërs niet stil. Volgens Herodotus stuurden de Hyperboreërs jaarlijks offers naar de tempel van Apollo in Delos. Hoe deze offers precies in deze tempel aankwamen is niet bekend. Het verhaal gaat dat de offers via andere volkeren, zoals de Scythen, uiteindelijk Griekenland bereikten. Maar zoals wel vaker het geval is in de oudheid, is niets wat het lijkt. Wie weet heeft Herodotus, of iemand die claimde hem te zijn, het hele verhaal uit zijn of haar duim gezogen.

Religie & spiritualiteit

Zoals al vermeldt was, was de tempel in Delos gewijd aan de Griekse god Apollo, die de Hyperboreërs vereerden. In tegenstelling tot het Noord-Europa van vandaag de dag, werd Hyperborea gezien als een gebied waar het altijd warm

was. Het verhaal gaat dat Apollo in de koude wintermaanden naar Hyperborea vluchtte om de winterkou in Griekenland te ontvluchten. Toch wel apart dat men tegenwoordig eerder naar Griekenland vliegt om de kou in Noordwest-Europa te ontvluchten.

Naast hun gelukzalige en religieuze activiteiten, hielden de Hyperboreërs zich bovendien bezig met wijsgerigheid en spiritualiteit. Anders dan nu bestond de spiritualiteit van de Hyperboreërs niet uit het aanbidden van kristallen en het vergaren van 'Aura', maar uit hun harmonieuze relatie met de natuur en hun innige band met de Griekse goden. Door deze combinatie bezaten de Hyperboreërs een hogere kennis die de normale sterveling te boven ging.

Maar waar lag Hyperborea dan?

De locatie van Hyperborea is vandaag de dag nog steeds lastig te bepalen. Binnen moderne, esoterische (en soms een tikkeltje gestoorde) kringen worden Hyperborea en de Hyperboreërs in verband gebracht met mythische locaties, zoals Atlantis en de 'verloren' continenten Mu en Lemurië. Hyperborea wordt geacht in het Noorden te liggen, maar *waar* in het Noorden blijft de grote vraag. Het kan gelegen hebben op de plekken waar nu Groenland en Spitsbergen zich bevinden, maar het kan ook in Lapland liggen. Volgens andere claims ligt het gebied juist in het vergeten Siberië. Als kers op de taart gaan pseudowetenschappers er soms zelfs vanuit dat Hyperborea op de moderne Noordpool ligt. Wellicht dat ze daar nog een ijssculptuur van Apollo zullen tegenkomen, die misschien ooit, lang geleden, is gemaakt door de illustere Hyperboreërs in het verre, verre Hyperborea...

SOUP WITH SAARTJE

Tomato Soup

Door Saartje Bruens

There's nothing the GSV members love more than soup. While most of its members enjoy their soup in *De Rafter*, my experience is that the soup is not always that great. So I thought about a new segment in the HInT: '*Soup with Saartje*' where I give some of my best soup recipes. For the recurring HInT readers this might be a surprise, since I'm known for my baking recipes. But I can promise you I know my fair share about soups and I hope you will try some of my savory recipes as well.

Ingredients:

6 Tomatoes
 1 can of diced tomatoes
 1 bouillon cube
 1 Carrot
 1 Onion
 2 garlic cloves
 1 liter of Water
 (Basil and cream if you want to be fancy)

Kitchen appliances:

A soup pan
 A hand blender

Preparation:

1. Dice your onion, tomatoes and carrot and put them in a soup pan with some oil and some seasoning of choice. Fry this until the onion is translucent and add your cut up garlic cloves.
2. Add your tomatoes and add these with the diced tomatoes to the pan.
3. Add the water and bouillon cube and let this simmer for about 20 minutes.
4. Take the soup pan off the stove and blend the contents of the pan with a hand blender till smooth. If you want to be fancy you can add some basil and cream before blending.
5. Taste the soup, it may need some more salt or seasoning and voila! You have yourself a very simple but yummy tomato soup.

Protip: want some meat in your tomato soup? You can add some meatballs after blending. Just season your ground meat and make little balls. Add them to the soup and let the soup cook for 10 more minutes.

In het hol van... Maarten Lucassen

A photograph of Maarten Lucassen, a young man with curly brown hair, sitting in a white office chair and smiling. He is wearing a white t-shirt under a blue short-sleeved shirt with a colorful floral pattern. Behind him is a large black Darth Vader cardboard cutout. To the right, a poster for 'Back to the Future' is mounted on the wall. The room appears to be a dormitory or a personal living space with various items on shelves and a desk in the background.

Op een steenworp afstand van de campus tref ik Maarten in zijn kamer in het SSH& complex Galgenveld. De grote blikvanger in zijn kamer is een groot kartonnen bord van Darth Vader, die Maarten voor vijf euro uit Frankrijk heeft meegenomen. Dit is niet het enige *Star Wars* memorabilia, er hangen in de slaapkamer (hij heeft een aparte slaapkamer!) nog drie *Star Wars* posters. Die posters (en Maartens liefde voor films) zijn sowieso een alomvattend thema in deze kamer, de *Back to the Future* poster is je vast niet ontgaan en er hangt ook een *The Witcher* en een *Sirius Black* poster. Maarten vertelt me trots over zijn whiteboard waarop hij elke maand nieuwe tekeningen maakt, waaronder, maar niet gelimiteerd tot: Justinianus, Kuifje die door een Inca-zombie wordt achtervolgd en Napoleon ter ere van de film. Het whiteboard staat tegen een goed gevulde boekenkast, waarin er vanzelfsprekend studieboeken staan, maar ook Julia de cactus, een kerstfoto van de HInT-mascotte Billie en een Indiana Jones Funko Pop, want Maarten is een groot fan. 'Indiana Jones is gewoon heilig, als je mij wil entertainen zet je mij gewoon in een kamer met alle *Indiana Jones*-films achter elkaar'.

Foto en tekst door Jessica Vogels